

Babam

– gul-asya-alan · 17 Aralık 2024

Yağmurlu ve soğuk kış gecelerinde...

Tahtası çürümüş buğulanmış

penceremizin camında...

Babamın gelmesini beklerdim...

Annem üşümemiz ve hasta

olmamızın telaşıyla...

Sobayı yakar odayı fırın gibi

yapardı...

Üzerine portakal kabukları dizer...

Oda mis gibi kokardı...

Sonra Babam görünürdü sokağın

başından...

Yüreğimi tatlı bir heyecan

kaplardı...

Benim yüce gönüllü Babam...

Çocukları çok severdi..

Varlıklı bir aile olmasakta...

Mutlu ve huzurluyduk..

Annem çay demleyince anlardım

ki...

Babam maç izleyecek...

Benim Galatasaray sevdalı Babam...

Ben hemen arkasına kıvrılır...

Mısırın ve çerezin çayla birleşen

kokusunu içime çeker uykuya

dalardım...

Bana huzur verirlerdi...

Anlardım ki Babam yanımda...

Alev alev yanan o sobanın

sıcağında...

İçimizi saran o buram ,buram

portakal kabuğu kokusu...

İşte mutluluğumuz...

Babam evimizin hakimi ...

Yüreğimin tek sahibiydi...

Benim güzel Babam...

Keşke şimdi çocuk olsam ..

Oturduğun divanda uykuya

dalsam...

Ve sen orda olsan... 🌿

Ayrılık :02 .06 .2022 😞

Şiir Gül Asya Alan 🍷